

Marko Dekić-Bodoljš (Dékity Márk) négy verse

Kólót járva, énekelve...

(Variációk Radiževic
„Diákbúcsúztatója”-hoz)

Észveszejtő Kóló mester,
könnyűléptű – vezess minket,
járt előttünk, mint egy isten
vond körödbe népeinket.

Aprózd, fonjad, szódd a táncot,
hadd hulljon a verejtéked,
csak ne szakítsd meg a láncot,
kellesz nekünk, várunk téged.

Hej, sokác lány, szép virágszál,
lépj a körbe énekelve,
pillantásom csak terád száll,
ahogy járod, járod egyre.

Szerb leány, te melles, büszke,
hogya egyszer táncba kapnak,
megmarad tüzednek üszke
kebelében férfiakkal.

Gradistyei szép leányka,
jer közénk, s hozd el fivéred,
fürgén ugorjatok táncba,
frissen száguljdon a véred.

Bunjevác lány, te fekete,
hajad selyem, szemed korom –
utca-népet tekintete
megkoppanó papucsodon.

Ott, hol elfolyik a Dráva,
álmaimban megjelen sz, te,
mind a zöld mezők virága,
drága leányka, dalra kelve.

Szívek rontó boszorkánya,
táncba, dalba mérget rejtő,
ez vagy, szlovén hegyek lánya,
legényszívet rabul ejtő.

Magas lesz a férfi kedve,
ha a horvát leányka fordul,
Mura folyó, halld epedve:
rámás csizmája nyikordul.

Hol habja fut a Marosnak,
hosszú, barna haja lebben,
s drága szava süt a lánynak
tűzparáznál hevesebben.

Táncba-fáradt kishúgomnak,
mosolyát az ütem fogja,
s táncol újra ma és holnap,
kólót táncol mosolyogva.

Táncol szilaj tamburára;
egy-két pohár, a vér pezsdül,
férfiszem pillant a lányra,
nem maradt itt senki restül.

Felemelt láb visszadobban,
kar fonódik lány-derékra
tágul a kör egyre jobban,
s száll a nóta, száll magasra.

Kemény Dezső fordítása

El kell jönniök egyszer...

Nem tudom, talán
idegen szíveknek kedvesebb vagy-é?
De tudd meg,
az én szívem türelmesen vár Reád.
És ha majd egyszer
mint elveszett régi,
Reád találok,
abban a rég várt találkozásban
lehet, hogy hangosan
ki tudom mondani a kérdést,
mely sziklaként rám nehezül,
azt, hogy vajon olvasol-e engem
és valahol a verseimben megértesz-e,
amelyeknek egyszer könyörtelenül
el kell majd érkezniök
sápadtan remegő
ajkad mosolyáig???

Marko Dekić-Bodoljš 1937-ben született a Bács-Kiskun megyei Hercegszántón (Santovo). Az általános iskolát szülőfalujában végezte; 1957-ben érettségizett a budapesti Horvátszerb Tanítóképzőben. Tanítóként a Győr-Sopron megyei Horvát-kimlén helyezkedett el. 1959-től 1978-ig Budapesten a Magyarországi Délszlávok Demokratikus Szövetségénél a közművelődési kérdések főelőadójaként dolgozott. 1979-től a magyarországi horvátok, szerbek és szlovének hetilapjának („Narodne Novine”) újságíró-munkatársa, s jelenleg az önálló horvát hetilap, a „Hrvatski Glasnik” főszerkesztő-helyettese. Tagja a Magyar Írók Szövetségének és 1989-ben lett tagja a Horvátországi Írók Szövetségének. 1953 óta ír verseket, amelyek a hazai délszláv sajtóban, kiadványokban, irodalmi folyóiratokban jelentek és jelennek meg. A magyarországi délszláv költők antológiájában („U kolo” – Kólóban) 1970-ben számos verset adott közre; első önálló kötete pedig, amely „Duga nad zavica-jem” (Szivárvány a szülőföld felett) címmel 1979-ben jelent meg, mintegy két évtized lírai terméséből mutatott be válogatást. Legszébb verseit a „Tisine i ljubavi” (Csöndek és szerelmek) cím alatt 1986-ban kiadott kötet foglalja magában. Legutóbbi könyvét „Stopama djetinjstva” (A gyermekkor nyomdokain) címmel 1989-ben jelentette meg.

Húr vagyok

Szűntelenül bűgő
húr vagyok
és valahányszor
valaki megérint
gyengéden, lágyan,
a szépség érzésével,
átváltozom dallá
és szűntelen
édesen vágyakozó énekké.
Csupán csak annyit
szeretnék megkérdezni,
vajon van-e valaki
aki mindazt, ami belőlem támad,
ami belőlem árad – – –
nem idegen-é számára
ez az én ritmusom?!

Végigmegyek

Végigmegyek az úton
amelyen talán
soha többé
vissza nem fogok térni,
de sejtem,
hogy még sokáig
fogom őrizni,
őrizni fogom
az apró kavicsokat
és a füveket,
amelyek illatoznak.

Csuka Zoltán fordításai